

[Rimstad.]

der er god balance i den ordning, man her har fundet frem til — balance ikke mindst fra et jæger/vildt synspunkt.

Hvad angår indførelsen af den jagtprøve, som måske er lovforslagets mest iøjnefaldende ændring i forhold til gældende lov, er mit parti også enig heri. Vi har den tilføjelse at gøre, at vi håber, at man rent administrativt vil udforme en prøve, som giver forøget sikkerhed for de implicerede parter. Vi synes i denne forbindelse, at ministeren skulle overveje, om man ikke netop med henblik på afprøvningen skulle udstede jagtkort af to forskellige slags, hvoraf det ene omfatter jagten med almindelig haglbøsse, medens et udvidet kort giver adgang også til skydning med jagtriffel.

Der er jo en meget betydelig forskel på måderne, man skal omgås disse to jagtvåben på, og der er også forskel på den risiko, som de hver for sig indebærer. Jeg tror, at man sikkerhedsmæssigt vil kunne vinde ikke så lidt ved at gennemføre et sådant forslag, ligesom man kunne simplificere prøven betydeligt, fordi den store mængde af jægere i vort land vil kunne nøjes med en tilladelse alene til haglbøssejagt. Men under alle omstændigheder vil vi mene det rigtigt, at en prøve ikke indskrænkes til at være noget rent formelt, men kommer til at betyde, at en jæger, der bliver sluppet løs med våben i hånd, virkelig ved, efter hvilke regler og på hvilken måde han skal bruge sit våben.

Hvad den forøgede jagtafgift angår, er vi klar over, at afgiftsstørrelsen er et af de spørgsmål, der vil blive diskuteret stærkt under udvalgsbehandlingen. Medens vi måske nok kan affinde os med, at det store jagttegn, der i dag koster 25 kr., bliver noget dyrere, mener vi ikke, at betalingen for det lille kort, der giver adgang til jagt på eget terræn, bør forhøjes. Det er allerede et spørgsmål, om det at kræve afgift af en ret, som en mand har på sin egen jord, er nogen helt god idé. Vi finder, at en afgiftsforhøjelse her vil virke, skal vi sige noget udæskende.

Hvad vildtfredningen angår, finder vi, at den generelle ændring, der ligger i, at lovforslaget indfører bestemmelser om, at alt vildt, for hvilket der ikke er angivet særlige jagttider, er fredet overhovedet, er en betydelig og god forenkling, som vi gerne vil støtte.

Vi finder også, at den smidighed, der ligger i lovforslagets § 29, efter hvilken jagttider kan forlænges eller forkortes administrativt efter behov, er en god ordning. Også den fælles nordiske koordination af den vildtbiologiske forskning vil være noget, man må hilse med glæde, og det samme gælder lovforslagets ændringer vedrørende vildtreservaterne.

Så kommer jeg til slut til de ændringer, vi kunne ønske os i lovforslaget.

Lad mig straks sige, at vi ikke er glade for, at det bliver tilladt at skyde vildt fra en holdende bil. Vi synes, at stk. 4 i § 26 i for høj grad giver de statslige institutioner eneret på den mere videnskabelige vildtforskning. Der findes som bekendt overordentlig mange amatørornitologer og sammenslutninger af sådanne, som har smukke videnskabelige resultater at opvise, og for hvem dispensationsansøgninger, der afgøres af ministeren, kan virke noget hæmmende og tungt. Vi kunne derfor tænke os, at stk. 3 i § 26 ændres til: „Ringmærkning og anden mærkning, fotografering samt film- og lydoptagelse ved rede og ynglepladser skal ske sådan, at dyrene og deres yngel ikke generes.“ Endvidere bør stk. 4 i samme paragraf helt udgå.

Med disse ord vil jeg gerne tilsige landbrugsministeren mit partis støtte til gennemførelsen af dette efter vor opfattelse meget velgennemtænkte lovforslag.

Niels Westerby: Det fremsatte lovforslag falder nøje sammen med det lovforslag, som den højtærede landbrugsminister fremsatte i forrige samling. Jeg skal derfor henvise til de bemærkninger, jeg som ordfører for liberalt centrum fremsatte ved lovforslagets første behandling dengang, og kun nævne et par enkelte punkter i lovforslaget, som vi gerne ser ændret.

For det første føler vi os ikke fortsat overbevist om, at det er rigtigt at begrænse adgangen til vade- og tøndejagt, og vi lægger meget vægt på, at det spørgsmål bliver behandlet grundigt i udvalget, så man ikke kommer til at gå for vidt her.

For det andet føler vi os ikke overbevist om, at det er rigtigt at forhindre, at der kan pålægges private jagtfredningsservitutter ud over 10 år. Efter vor mening